

Arrest

nr. 269 056 van 25 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekster dient op 25 november 2015 een eerste beschermingsverzoek in bij de Belgische overheden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 september 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad bevestigd bij arrest nr. 186 430 van 4 mei 2017.

1.2. Op 10 juli 2017 dienen de minderjarige dochters van verzoekers in eigen naam elk een beschermingsverzoek in. In hun verklaringen gaven zij aan te vrezen dat zij door hun oom, de broer van hun vader, zouden worden gedwongen tot besnijdenis en een gedwongen huwelijk met een van hun neven. De minderjarige dochters worden op 8 oktober 2018 als vluchteling erkend.

1.3. Op 10 december 2018 dient verzoekster een tweede beschermingsverzoek in. Wanneer verzoeker, de echtgenoot van verzoekster, aankomt in België dient ook hij een beschermingsverzoek in op 27 juni 2019.

1.4. Op 28 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor elk van de minderjarige dochters een beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus.

1.5. Op 28 januari 2021 neemt de commissaris-generaal verder ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de twee bestreden beslissingen.

- De eerste bestreden beslissing genomen voor eerste verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitisch Iraakse Koerd te zijn, geboren in Sulaymania (Koerdisch Autonome Regio – KAR) op 7 oktober 1959. U ging tot het vijfde leerjaar naar school en ging daarna aan het werk als kledijmaker en chauffeur. U beoefende uw job als chauffeur tot uw vertrek uit Irak. U trouwde in 1985 met Koerdisch Iraakse K.A.H. (...) in Sulaymania en jullie kregen drie dochters: K.A. en de minderjarige tweeling C.N.R. (...) en L.N.R. (...). Uw oudste dochter K. is getrouwd en woont nog steeds in Irak (Kirkuk – Centraal-Irak). U besloot samen met uw vrouw en de tweeling Irak te verlaten in september 2015 nadat u tegengehouden werd door Islamitische Staat op een van uw routes als goederenchauffeur tussen Sulaymania en Bagdad. Zij vroegen u met hen samen te werken. U beloofde uw medewerking te verlenen waarna u kon beschikken. U keerde terug naar Sulaymania en besloot Irak te verlaten. Daarnaast vreest u ook uithuwelijking en besnijdenis van uw dochters door uw broer A. Hij is een machtig persoon, gelinkt aan een islamitische partij, en wilt uw twee minderjarige dochters uithuwelijken aan zijn twee oudere zonen. A. zou ook willen dat ze worden besneden.

Jullie vluchtten in september 2015 met een bus naar Turkije. Vervolgens zetten jullie per boot de tocht verder naar Griekenland. Op zee verloren jullie de gezinstelefoon en alle paspoorten. In Griekenland geraakte u uw dochters en uw vrouw kwijt tijdens een chaotisch moment wanneer bussen vluchtelingen kwamen ophalen. U werd vervolgens opgepakt en uitgezet naar Turkije. Hier leefde u nog vier jaar lang zonder enig contact met uw familie. Uw echtgenote en dochters wisten niet waar u zich bevond en ook u had geen idee over hun verblijfplaats. U hield zich vast aan een oude belofte dat, wanneer alles mis zou lopen, jullie elkaar zouden zoeken in België. Eens u genoeg geld verzameld had in Turkije besloot u verder te reizen naar België. U verzocht hier om internationale bescherming op 27 juni 2019. In België werd u herenigd met uw dochters en vrouw.

Uw echtgenote en minderjarige dochters kwamen reeds in 2015 naar België. Uw echtgenote verzocht hier op 25 november 2015 om internationale bescherming.

Op 13 september 2016 besloot het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van uw echtgenote en twee minderjarige dochters. U echtgenote tekende beroep aan tegen deze beslissing, waarop de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 4 mei 2017 de beslissing van het CGVS bevestigde.

Uw minderjarige dochters dienden op 10 juli 2017 een eigen verzoek om internationale bescherming in omwille van hun vrees voor uithuwelijking en besnijdenis door hun oom A.. Uw dochters werden op 8 oktober 2018 de vluchtelingenstatus toegekend.

Uw echtgenote diende vervolgens op 10 december 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Iraakse identiteitskaart (origineel) en uw Iraaks nationaliteitsbewijs (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet na uw gehoor bij het CGVS worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaarde Irak verlaten te hebben omwille van een tweevoudige vrees. Enerzijds vreest u uw broer A.. Hij zou uw minderjarige dochters willen uithuwelijken aan zijn twee zonen en uw dochters bovendien willen laten besnijden. Daarnaast verliet u ook Irak uit vrees voor Daesh. Zij hebben u tijdens uw werk als chauffeur tussen Sulaymania en Bagdad tegengehouden en gevraagd tot samenwerking. U beloofde terug te komen met een lege vrachtwagen om hun te helpen, maar verliet Irak in de plaats (CGVS, p. 15 & 25-26).

Wat betreft uw problemen met Daesh dient vooreerst worden opgemerkt dat u en uw vrouw hieromtrent tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Zo verklaarde u dat u aangesproken bent door Daesh-leden. Dit wist u omwille van de vlag en het feit dat het Arabieren van verschillende nationaliteiten betrof (CGVS, p. 16). Uw vrouw verklaarde nochtans dat u noch zij op de hoogte waren wie deze mannen waren of van welke organisatie ze deel uitmaakten (CGVS1 vrouw, p. 8). Voorts spreken u en uw echtgenote elkaar ook tegen aangaande het aantal keer dat u zou zijn aangesproken. Uw echtgenote stelde dat u twee keer werd aangesproken en om uw medewerking werd gevraagd, dit met twee weken tussen (zie CGVS1 echtgenote, p. 7). Uzelf stelde dan weer dat u maar één keer werd aangesproken en vervolgens uw werk stopte. U keerde niet meer terug naar de regio waar u voorheen werd aangesproken en vertrok direct de dag nadien (zie CGVS p. 15 en p. 21). Dat u geen enkele melding maakte van een tweede 'ontmoeting' met uw belagers is eens zo merkwaardig, gelet op het feit dat deze er, volgens de verklaringen van uw echtgenote, toen uitdrukkelijk mee dreigden uw dochters te ontvoeren (zie CGVS1, vrouw p. 7). Het is volstrekt onaannemelijk dat u dit niet meer zou weten en niet zou vermelden indien deze feiten zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan.

Dit terzijde, het is voorts ook zeer opmerkelijk dat deze vermeende Daesh-leden u zomaar zouden hebben aangesproken om met hen samen te werken, dit zonder zich te vergewissen van uw eventuele loyaliteit en bereidwilligheid tot samenwerking. U bent bovendien een soennitische Koerd uit Suleimaniya, u had enkel omwille van uw werk een connectie met Centraal-Irak en had aldus geen profiel waaruit bij voorbaat kon worden verwacht dat u zich loyaal zou opstellen ten opzichte van hun groepering. Dat zij u, nadat ze hun eis bekend hadden gemaakt, vervolgens zomaar lieten vertrekken omdat u beloofde terug te keren met een lege vrachtwagen en omdat u een zieke man bent met drie kinderen (CGVS, p. 15), is hoogst onwaarschijnlijk. Er was immers geen enkele garantie dat u daadwerkelijk uw medewerking zou verlenen. Meer nog, er was geen enkele garantie dat u ooit naar de regio zou terugkeren. Bovendien zou uw vertrek u in staat kunnen stellen om de autoriteiten te waarschuwen zodat zij de nodige stappen zouden kunnen ondernemen hebben om uw belagers te traceren. Wat er ook van zij, de door u geschetste werkwijze van Daesh waarbij ze u zonder meer lieten gaan en u op woord geloofden, en dit tijdens hun 'hoogdagen', roept eveneens de nodige vraagtekens op (CGVS, p. 16). Er kan immers worden vanuit gegaan dat indien deze Daesh-leden daadwerkelijk of uw hulp of de vrachtwagen nodig hadden, zij deze meteen zouden hebben ingeschakeld en u niet op uw woord zouden hebben geloofd.

Ten slotte blijkt dat u op geen enkel ogenblik moment nog maar een poging hebt ondernomen om de politie in te schakelen of hulp in te roepen. U vertrok direct de dag na uw (beweerde) 'ontmoeting' (zie CGVS p. 21). Er kan nochtans van u worden verwacht dat u zich eerst beroept op uw eigen autoriteiten alvorens de bescherming van een ander land in te roepen. Dat u nagelaten heeft dit te doen, valt niet te verklaren daar Koerdistan beschikt over een functionerend rechtssysteem.

Dat u er daarnaast vrijwillig voor koos om uw adres mee te delen aan Daesh-leden kan minstens bevreemdend genoemd worden (CGVS, p. 16). U had immers een vals adres kunnen opgegeven hebben aangezien u toch van plan was het land na deze aanvaring te verlaten. U hiermee geconfronteerd verklaarde u dit uit angst gedaan te hebben om vervolgens te verklaren dat u het

eigenlijk niet weet waarom u dit adres aan hun gegeven hebt (CGVS, p. 16). Opnieuw kan deze gang van zaken niet overtuigen.

Wat betreft uw problemen Met uw broer A. bent u er ook niet in geslaagd overtuigende verklaringen af te leggen.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat cruciale elementen in uw verklaringen sterk afwijken van de verklaringen die uw echtgenote aflegde in juni 2019. Zo meende uw echtgenote dat uw broer A. zich na uw verdwijning verantwoordelijk voelde voor de opvoeding van uw dochters en dat hij hen sindsdien wil laten besnijden en uithuwelijken aan zijn eigen, 10 jaar oudere zonen. Deze bedreigingen zouden pas begonnen zijn twee jaar na haar aankomst in België, op een moment dat uw dochters de 'geschikte leeftijd' hadden verkregen (CGVS2 vrouw, p. 14). Toen uw vrouw nog in Irak woonde, waren uw dochters nog heel jong en werd er nog niet gesproken over huwelijksarrangementen, stelde zij duidelijk (CGVS2 vrouw, p. 12). U, daarentegen, meende dat A. u reeds twee jaar vóór jullie vertrek uit Irak een 25 à 30-tal keren aansprak over een mogelijke besnijdenis en uithuwelijking van uw dochters. Dit zou zelfs één van de hoofdredenen geweest zijn waarom u Irak besloot te verlaten (CGVS p. 15-16). Hoewel u dit niet verteld heeft in Irak aan uw vrouw zou u dit wél hebben verteld tijdens jullie reis naar Turkije (CGVS p. 18, 22). Hoewel uw echtgenote aldus op de hoogte zou moeten geweest zijn van het risico op besnijdenis en uithuwelijking van uw dochters, heeft zij hierover tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming, noch tijdens haar beroepsprocedure over gesproken. Ze besloot daarentegen pas twee jaar ná de eerste bedreiging door A. aan uw adres om een verzoek in te dienen omwille van haar vrees voor hem. Dat zij hierover nooit eerder heeft gesproken terwijl A. uw dochters reeds twee jaar vóór jullie vertrek uit Irak begon op te eisen en zij hier blijkbaar reeds vóór haar aankomst in België van op de hoogte zou zijn geweest, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder konden ook menig vraagtekens gezet worden bij uw vrees voor de uithuwelijking en besnijdenis van uw dochters door uw broer A.. De druk die A. de voorbije jaren op u zou hebben uitgeoefend kan immers weinig ernstig genoemd worden. U verklaarde vanaf het begin van zijn bedreigingen in 2013 een 25-tal keer aangesproken geweest te zijn door hem op de markt of in de stad (CGVS, p. 17). Verder dan deze verbale "bedreigingen" ging het niet (CGVS, p. 22). Blijkt dat er ook nooit officiële stappen ondernomen zijn inzake de uithuwelijking noch de besnijdenis (CGVS, p. 20 & p. 22). U komt hier dan ook niet verder dan het uiten van een loutere bewering die u geenszins weet te staven. Dat A. zelf een conservatief man is en dat zijn dochters gesluierd door het leven moeten gaan, volstaat niet als argumentatie (CGVS, p. 18). Dat u bovendien, ondanks de vaststelling dat A. u bedreigde, nog gedurende twee jaar in Irak verbleef – en op vijftien minuten rijden woonachtig bleef van hem (CGVS, p. 21) - en bijgevolg pas in 2015 vertrok, doet eens te meer ernstig afbreuk aan de problemen die u met hem zou hebben gekend in Irak (CGVS, p. 21). Verder verklaarde u dat A. een machtig persoon is, behorende tot een machtige partij (CGVS, p. 17 & p. 21). Echter, wanneer u hier verder over wordt bevraagd, blijft u opmerkelijk vaag. Zo verklaarde u dat A. "een soort band" heeft met "een" islamitische partij. U verklaarde ook niet te weten welke partij (CGVS, p. 12). U verder gevraagd wat de band dat is met deze partij verklaarde u dat hij "een lid" is met "een functie". Maar wat hij daar dan precies deed of wat zijn functie inhield kon u ook niet vertellen (CGVS, p. 12). Gezien uw angst voor deze persoon mee aan de basis lag van uw beslissing uw land van herkomst te verlaten, is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u hieromtrent duidelijke en concrete verklaringen zou kunnen afleggen. Het mag niet verbazen dat bovenstaande vaststellingen de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw vrees in vraag stelt. Ook uit het verleden blijkt niet dat A. enige macht over jullie had of over de manier waarop jullie jullie leven wouden leiden. Zo draagt uw vrouw zelf pas sinds 11 jaar een hoofddoek, dit omdat zij ouder werd en zelf meer respect wilde tonen ten aanzien van de Islamitische normen en waarden. Uw vrouw verklaarde dat enkel A. hier niet mee akkoord ging. Desondanks bleven ernstige problemen uit en kleepte zij zich zoals zij wilde (CGVS2 vrouw, p. 9-10). Ook uw oudste, getrouwde dochter gaat zonder hoofddoek door het leven. Zij kon bovendien trouwen met wie en wanneer zij wilde. Hoewel A. niet akkoord was met het huwelijk en niet aanwezig was op het huwelijksfeest, kon uw dochter wel degelijk in het huwelijk treden. U zou toentertijd duidelijk gemaakt hebben dat dit uw beslissing was en dat u het huwelijk normaal vond (CGVS vrouw, p. 12). Uit niets blijkt voorts dat A. enige stappen heeft gezet om het huwelijk te voorkomen (CGVS2 vrouw, p. 12 en 18). Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat A. uw oudste dochter ooit onder druk heeft gezet (CGVS, p. 23). Uw oudste dochter is bovendien ook niet besneden (CGVS2 vrouw, p. 17). Dat u en uw echtgenote deze beslissingen konden nemen, toont duidelijk aan dat jullie wel degelijk zeggenschap hebben over jullie eigen gezin. De combinatie van voorgaande en het feit dat u zelf verklaarde dat uw stam amper uithuwelijking doorvoert (CGVS, p. 19) en dat besnijdenissen in jullie maatschappij niet aanvaard worden en dat iedereen momenteel mag

doen wat hij wilt (CGVS, p. 24) halen uw beweerde vrees verder onderuit. Indien uw broer daadwerkelijk zoveel macht had en zo'n stevige claim legde op uw dochters, mag het wel verbazen dat u zijn eis zomaar naast zich heeft kunnen leggen en nog een tweetal jaar ongemoeid in Irak bent kunnen blijven wonen.

Volledigheidshalve dient hieraan nog te worden toegevoegd dat ook ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw vermeende "verdwijning" waardoor uw echtgenote en dochters onder gezag van uw broer zouden komen te vallen. Zo speelde u uw kinderen en vrouw kwijt tijdens een chaotisch moment in Griekenland (CGVS, p. 6). U werd vervolgens gedeporteerd naar Turkije en verbleef hier nog vier jaar lang, zonder enige kennis over waar uw familie zich al dan niet bevond. Het is echter uiterst merkwaardig te moeten vaststellen hoe weinig moeite u gedaan heeft gedurende deze vier jaar uw echtgenote en dochters op te sporen. U verklaarde geen telefoonnummers te kennen omdat uw geheugen beschadigd is en uw telefoon speelde u kwijt onderweg (CGVS, p. 7). U komt hier echter niet verder dan het uiten van een loutere bewering die u geenszins weet te staven. U verklaarde ook niet via sociale media gezocht te hebben naar uw familie omdat u niet bekend bent met zulke zaken (CGVS, p. 7). U herhaalde meermaals geld nodig te hebben om een zoektocht naar uw familie te kunnen opstarten, nochtans was u vier jaar lang werkzaam in Turkije (CGVS, p. 8). Dat u aldus vier jaar lang geen enkele mogelijkheid of middelen zou gehad hebben ook maar te proberen hen op te sporen, houdt geen steek. Ook uw argument dat u al het geld spaarde om uzelf te kunnen herenigen met uw familie houdt geen steek (CGVS, p. 8). Immers, dat u eerst zou proberen te weten te komen waar uw familie zich bevindt en u ervan zou proberen vergewissen dat alles in orde is, zou een logische prioriteit zijn bij een eventuele hereniging met hen. U deed geen aangifte bij het Rode Kruis of enige andere instantie in een poging enig nieuws te verkrijgen. Dit omdat u onbekend in Turkije was, zo verklaarde u (CGVS, p. 7). Ook al zouden jullie afgesproken hebben om naar België te komen ingeval jullie elkaar zouden kwijtraken onderweg (zie CGVS p. 6), u had geen enkele garantie dat uw echtgenote en dochtertjes daadwerkelijk in België waren aangekomen en hier verbleven. Dat u aldus vier jaar lang geen enkele poging zou doen meer duidelijkheid over hun verblijfplaats te verkrijgen en uiteindelijk zonder enige zekerheid uw zuurverdiende geld zou gebruiken om naar België te reizen, is niet aannemelijk. Dat jullie elkaar onderweg kwijtraakten en vervolgens vier jaar lang zonder enige kennis over elkaars verblijfplaats gescheiden leefden van elkaar, kan ten zeerste worden betwijfeld.

Wat er ook van zij, u bent ondertussen herenigd met uw echtgenote en dochters. Uw vrees dat uw A. uw dochtertjes zou uithuwelijken aan zijn 10 jaar oudere zonen en hen tevens wil laten besnijden, indien dit al geloofwaardig zou zijn – quod non (zie supra) – is bijgevolg hoe dan ook niet langer actueel. Ook al zou uw broer zijn macht over uw echtgenote en uw dochters hebben willen laten gelden in de periode van uw (vermeende) afwezigheid, u heeft ondertussen uw plaats als gezinshoofd terug opgenomen. Er kan dan ook worden besloten dat de vrees die u ten aanzien van uw broer zou gekoesterd hebben, niet meer actueel is.

Uit het geheel van voorgaande dient dan ook te worden besloten dat u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) niet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit

in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Sulejmaniya te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_2019_1120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIS maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier

grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIS-activiteiten, geniet ISIS steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. De meeste activiteiten en aanvallen van ISIS vinden plaats in het district Makhmur van de provincie Erbil. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIS-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Daarnaast voerde in 2019 en 2020 de internationale coalitie onder leiding van de Verenigde Staten, samen met de peshmerga en Iraakse veiligheidstroepen operaties uit tegen ISIS-cellen in het district Makhmur.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Sinds 2018 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het Turkse leger voert daarnaast ook grondoperaties uit in de gebieden grenzend aan Turkije en richtte militaire bases op op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen vooral in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil is toegenomen. De Turkse lucht- en grondoperaties duurden voort in de eerste helft van 2020. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. Deze lucht- en grondoperaties, die voornamelijk plaatsvinden in de provincies Dohuk en Erbil en in mindere mate in Suleymaniyah, veroorzaken daarnaast ook ontheemding van inwoners van dorpen in de betrokken gebieden. Eenheden van de Iraakse grenswacht hebben in juli 2020 in overleg met Turkije posities ingenomen aan de Turks- Iraakse grens met als doel een de-escalatie van het conflict tussen Turkije en de PKK en het vermijden van burgerslachtoffers. Ook eenheden van de peshmerga namen posities op de grens in.

Sinds een vijftal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran), PDK (Kurdistan Democratic Party) en PJAK (Kurdistan Free Life Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI-, PDK-, en PJAK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sulaymania in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sulaymania een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Sulaymania actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sulaymania. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

Ook uw voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw Iraakse identiteitskaart en uw Iraaks nationaliteitsbewijs staven louter uw persoonsgegevens. Deze stukken spreken zich echter niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw echtgenote haar tweede verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In hoofde van uw dochters C. (...) en L. (...) werd, gezien uw terugkeer naar uw gezin waardoor hun situatie op duurzame wijze is gewijzigd, besloten tot een opheffing van hun beschermingsstatus.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw echtgenote haar tweede verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In hoofde van uw dochters C. (...) en L. (...) werd, gezien uw terugkeer naar uw gezin waardoor hun situatie op duurzame wijze is gewijzigd, besloten tot een opheffing van hun beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De tweede bestreden beslissing genomen voor tweede verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische, Iraakse vrouw van Koerdische origine te zijn, geboren op 1 februari 1966 te Suleymaniyah, Noord-Irak. U heeft nooit school gelopen en trouwde in 1987 met de Koerdisch Iraakse A.N.R. (...). Jullie kregen samen drie dochters, K. en de minderjarige tweeling C. (...) en L. (...).

Uw echtgenoot zou de laatste acht jaar van jullie verblijf in Irak als vrachtwagenchauffeur hebben gewerkt tussen Suleymaniyah en Bagdad. Eind september, begin oktober 2015 werd uw man op weg naar Bagdad een eerste maal tegengehouden door gemaskerde onbekenden die zijn medewerking eisten. U vermoedt dat het om wapensmokkel, vervoer van materiaal of het laten exploderen van de vrachtwagen ging. Uw echtgenoot beloofde hen zijn medewerking, waarna de onbekenden hem lieten verder rijden. De volgende dagen legde uw echtgenoot opnieuw hetzelfde traject af. Na een tweetal weken werd hij opnieuw aangesproken door deze onbekende mannen. Zij waren kwaad omdat hij nog niet had 'meegewerkt' en dreigden om zijn dochters te ontvoeren. Uw man beloofde andermaal zijn medewerking. De mannen geloofden hem opnieuw op zijn woord en lieten hem naar huis terugkeren.

De volgende dag verlieten u, uw echtgenoot en uw twee jongste dochters Irak. Uw oudste dochter bleef achter in Irak. Zij is gehuwd en woont in Kirkuk.

Jullie reisden met de bus naar Turkije en vanuit Turkije per boot naar Griekenland. Toen jullie werden gered van een klein eilandje en jullie naar het vasteland werden gebracht, raakte u in het tumult uw echtgenoot kwijt. Pas een half uur nadat de bus was vertrokken, merkte u op dat uw man niet op de bus zat. U en uw dochters reisden alleen verder, via een onbekende reisroute naar Oostenrijk. Vanuit Oostenrijk konden jullie met behulp van enkele Koerden de trein nemen naar Duitsland en België. Op 25 november 2015 diende u samen met uw twee minderjarige dochters een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legde u uw eigen identiteitskaart en deze van uw dochters, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte en een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenoot voor.

Op 13 september 2016 besloot het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen en er op dat moment voor u, als burger, in Suleymaniya, Koerdische Regio, geen reëel risico op het lijden van ernstige schade bestond. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, waarop de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 4 mei 2017 de beslissing van het CGVS bevestigde.

Uw minderjarige dochters dienden op 10 juli 2017 een eigen verzoek om internationale bescherming in omwille van hun vrees voor uithuwelijking en besnijdenis door hun oom langs vaderskant, A.. Gezien de verdwijning van hun vader, wilde hun oom zijn wil immers aan de meisjes opleggen en hen uithuwelijken aan zijn zonen. Uw dochters werden op 8 oktober 2018 de vluchtelingenstatus toegekend.

U, die verklaarde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, diende vervolgens op 10 december 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat uw minderjarige dochters u hier in België nodig hebben. U vreest daarnaast een terugkeer naar Irak omwille van uw conservatieve schoonbroer, A.. Reeds toen u in Irak woonde, toonde hij zich vaak niet akkoord met de vrijere kledijstijl van u en uw dochters en het feit dat uw oudste dochter K. trouwde met een man van haar eigen keuze. Sinds de verdwijning van uw man voelt A. zich verantwoordelijk voor uw dochters en dwingt hij u om samen met hen terug te keren naar Irak. Hij wil C. en L immers laten besnijden en laten trouwen met zijn veel oudere zonen. A. contacteerde u eenmaal enkele weken vóór het persoonlijk onderhoud van uw dochters op het CGVS (d.d. 08/06/2018). Hij verweet u zijn nichtjes zomaar mee te hebben genomen naar een ongelovig land en eiste dat u zo snel mogelijk zou terugkeren. Hij vroeg of het klopte dat u in België zat, hetgeen u bevestigde. Na dit telefoontje vernietigde u uw simkaart. A. zette uw zus nog meermaals onder druk om uw nieuw telefoonnummer te bemachtigen maar zij zei dat ze het ook niet had. Bovendien is A. een leider van een extremistische Islamitische partij maar u weet niet welke.

U legt geen nieuwe documenten neer ter staving van uw tweede verzoek.

Uw echtgenoot is inmiddels terecht. Hij diende op 27 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofdte niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, a) en b). Dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat cruciale elementen in uw verklaringen sterk afwijken van de verklaringen die uw echtgenoot aflegde toen hij in juni 2019 in België opdook. Zo meent u dat uw schoonbroer A. zich na de verdwijning van uw echtgenoot verantwoordelijk voelde voor de opvoeding

van uw dochters en dat hij hen sindsdien wil laten besnijden en uithuwelijken aan zijn eigen, 10 jaar oudere zonen. Deze bedreigingen zouden pas begonnen zijn twee jaar na uw aankomst in België, op een moment dat uw dochters de 'geschikte leeftijd' hadden verkregen (CGVS, p. 14). Toen u nog in Irak woonde, waren uw dochters nog heel jong en werd er nog niet gesproken over huwelijksarrangementen, stelt u duidelijk (CGVS, p. 12). Uw man, daarentegen, meent dat A. hem reeds twee jaar vóór jullie vertrek uit Irak veelvuldig aansprak over een mogelijke besnijdenis en uithuwelijking van uw dochters. Dit zou zelfs één van de hoofdredenen geweest zijn waarom uw echtgenoot Irak besloot te verlaten CGVS 1918405 d.d. 10/08/2020 (CGVS man), p. 15-16). Hoewel uw echtgenoot u dit niet verteld heeft in Irak, zou hij u dit wél hebben verteld tijdens jullie reis naar Turkije, zo verklaarde hij (CGVS man, p. 18, 22). Hoewel u aldus op de hoogte zou moeten geweest zijn van het risico op besnijdenis en uithuwelijking van uw dochters, heeft u hierover tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming, noch tijdens uw beroepsprocedure bij de RvV over gesproken. U besloot daarentegen pas twee jaar ná de eerste bedreiging door A. aan uw adres om een verzoek in te dienen omwille van uw vrees voor hem. Dat u hierover nooit eerder heeft gerept terwijl A. uw dochters reeds twee jaar vóór jullie vertrek uit Irak begon op te eisen en u hier blijkbaar reeds vóór uw aankomst in België van op de hoogte zou zijn geweest, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u en uw dochters inmiddels herenigd zijn met uw echtgenoot. Ook al zou uw schoonbroer zijn macht over u en uw dochters willen laten gelden hebben (enkel en alleen) in de afwezigheid van uw echtgenoot (CGVS, p. 13), heeft uw echtgenoot zijn plaats als gezinshoofd terug opgenomen. Er kan dan ook worden besloten dat de vrees die u en uw dochters ten aanzien van uw schoonbroer gekoesterd zouden hebben, niet meer actueel is.

U, uw echtgenoot en dochters maakten evenmin aannemelijk dat uw schoonbroer dermate machtig zou zijn dat hij jullie alsnog familiale beslissingen zou kunnen/willen opleggen buiten de wil van uw echtgenoot om. Vooreerst is de druk die A. de voorbije jaren op u zou hebben uitgeoefend, immers weinig ernstig te noemen. Zo zou hij u in de voorbije vier jaar slechts eenmaal hebben opgebeld, met name vlak voor het eerste verzoek van uw dochters. Hij zou uw nummer via uw zus bemachtigd hebben. Na zijn telefoontje zou u onmiddellijk een nieuwe simkaart gekocht hebben waardoor A. u niet meer kon contacteren (CGVS, p. 4). Blijkt echter dat A. bitter weinig inspanningen heeft geleverd om u nog verder onder druk te zetten. Zo zou hij slechts eenmaal bij uw zus zijn langsgesgaan om uw nieuw nummer te vragen. Toen uw zus beweerde dat zij uw nieuw nummer niet had, liet hij haar sindsdien met rust (CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat A. uw oudste dochter, wondende te Kirkuk, ooit naar uw telefoonnummer heeft gevraagd of haar onder druk heeft gezet. Hoewel u tot slot geen contact wil opnemen met uw eigen zus opdat A. niet ontdekt dat jullie contact hebben, blijkt u wel regelmatig de zus van A., G., te contacteren (CGVS, p. 6). Ook uw man geeft aan dat jullie bijna wekelijks of tweewekelijks contact hebben met G. (CGVS man, p. 12). Dat u het risico niet wilt lopen om uw eigen zus te bellen uit schrik voor A. maar daarentegen wel regelmatig en veelvuldig contact heeft met de bloedeigen zus van A., is geenszins logisch en relativeert ten zeerste uw vrees.

Ook uit het verleden blijkt niet dat A. enige macht over uw familie had. Zo draagt u zelf pas sinds 11 jaar geleden een hoofddoek, dit omdat u ouder werd en zelf meer respect wilde tonen ten aanzien van de Islamitische normen en waarden. Uw schoonfamilie, een goede moderne familie, had helemaal geen problemen met het feit dat u geen hoofddoek droeg. Enkel uw schoonbroer ging niet akkoord. Desondanks bleven ernstige problemen uit en kleepte u zich zoals u wilde (CGVS, p. 9-10). Ook uw oudste, getrouwde dochter gaat zonder hoofddoek door het leven. Zij kon bovendien trouwen met wie en wanneer zij wilde. Hoewel A. niet akkoord was met het huwelijk en niet aanwezig was op het huwelijksfeest, kon uw dochter wel degelijk in het huwelijk treden. Uw man zou toentertijd duidelijk gemaakt hebben dat het zijn beslissing was en dat hij het huwelijk normaal vond (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat A. enige stappen heeft gezet om het huwelijk te voorkomen (CGVS, p. 12 en 18). Uw oudste dochter is bovendien nooit besneden (CGVS, p. 17). Dat u en uw echtgenoot deze beslissingen konden nemen, toont duidelijk aan dat jullie wel degelijk zeggenschap hebben over jullie eigen gezin.

Dat u, uw echtgenoot en dochters alsnog een gegronde vrees voor A. zouden dienen te koesteren omwille van zijn machtige functie binnen een extremistische Islamitische partij, kunt u evenmin hardmaken. U kunt hier immers geenszins over uitweiden. U heeft enkel gehoord dat hij een leider is binnen een islamitische partij maar weet verder niet over welke partij het gaat of welke functie hij precies bekleedt (CGVS, p. 14). Hoewel ook uw man overtuigd is van het feit dat A. een erg machtig man is binnen de overheid, kan ook hij niet duiden waarom hij zo machtig zou zijn, bij welke partij hij zou zitten of wat zijn functie precies is (CGVS man, p. 12, 17). Hoewel jullie beiden menen dat jullie in Irak weinig

contact hadden met A., blijkt uit de verklaringen van uw man dat hij zijn boer wel regelmatig tegenkwam in de buurt. Hij woont immers slechts een kwartiertje bij jullie vandaan (CGVS man, p. 20-21). Bovendien hebben u en uw echtgenoot nog contact met de zus van uw man en A. (CGVS, p. 6). Dat u noch uw man geenszins kunnen uitweiden over de zogenaamde machtige positie van A., is dan ook niet aannemelijk.

Gezien bovenstaande elementen kon u uw vrees voor het uithuwelijken en besnijden van uw dochters in opdracht van uw schoonbroer, niet aannemelijk maken. Het CGVS stelt derhalve vast dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Sulejmaniyah te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_2019_1120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties

veroorzaken ontheeming van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratic Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Suleymaniyah in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Suleymaniyah een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Suleymaniyah actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Suleymaniyah. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van uw echtgenoot, A.N.R. (.....), werd eveneens besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien de terugkeer van uw echtgenoot, de vader van uw dochters, naar het gezin en jullie situatie derhalve op duurzame wijze is gewijzigd, werd tevens besloten tot een opheffing van de beschermingsstatus van uw dochters, C. (...) en L. (...).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

16. Bij de behandeling van de voorliggende beroepen ter terechtzitting van 24 september 2021 blijkt dat tegen de opheffingsbeslissingen van de minderjarige dochters een beroep is ingediend. Bij tussenarrest nr. 261 894 van 8 oktober 2021, overweegt de Raad dat het in deze omstandigheden is aangewezen de uitkomst van de beroepsprocedure van de minderjarige dochters af te wachten, daar de beoordeling ervan mogelijk een weerslag kan hebben op het thans voorliggend beroep. De debatten worden heropend en de behandeling van het beroep wordt sine die uitgesteld.

1.7. De opheffingsbeslissingen genomen ten aanzien van de minderjarige dochters worden door de Raad vernietigd bij arrest nr. 265 581 van 15 december 2021.

2. Het verzoekschrift

Uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoekers in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Zij zetten hierbij uiteen:

“1. De vrees voor het gedwongen huwelijk door de oom wordt niet betwist door het CGVS. Het CGVS kende destijds het statuut van vluchteling toe.

Daarbij dient uitdrukkelijk te worden gewezen op de kennis waarover zij beschikte op het ogenblik van deze toekenning

(a) Zij wist dat de oudste zus niet besneden werd en gehuwd was met een man van haar keuze

(b) Zij wist dat de oom enkel opmerkingen had gemaakt over de kledij van de kinderen

(c) Zij wist dat de oom enkel telefonische aanspraken op een gedwongen huwelijk/besnijdenis had gemaakt.

Ondanks deze elementen heeft het CGVS het statuut van vluchteling toegekend aan de kinderen. Zij kan haar eigen beslissing, die in kracht van gewijsde is getreden niet langer zelf betwisten op deze gronden, want zij kende deze elementen reeds op het ogenblik van de toekenning van het beschermingsstatuut. Bovendien blijkt uit de - unanieme - verklaringen van de gezinsleden dat dat de oom weldegelijk een streng islamitisch gedachtengoed had (verhoor van de mama, p. 15/20 dd. 04/06/2019, verhoor van de mama namens haar dochter C., p. 10 13 dd. 8/6/2018). Uit hun verklaringen blijkt unaniem dat

(a) De echtgenote streng islamitisch gekleed was

(b) De oom fysiek geweld gebruikte tegen zijn vrouw

(c) De oom een streng levenspatroon aanhield (afwezigheid op feestjes).

In die omstandigheden is het geenszins abnormaal dat hij aandringt op een huwelijk tussen zijn zonen en zijn nichtjes noch op een besnijdenis van deze laatsten.

Het feit dat deze man een islamitisch gedachtengoed heeft kan niet betwist worden, los van de vraag of hij al dan niet deel uitmaakt van een islamitische partij.

Bovendien heeft het CGVS het statuut van erkend vluchteling van de meisjes beëindigd op grond van het artikel 55/3 Vreemdelingenwet, zijnde ingevolge gewijzigde omstandigheden in de toestand van de meisjes. Volgens het CGVS zouden de meisjes niet langer moeten vrezen voor een besnijdenis/gedwongen huwelijk in Irak omdat de vader intussen zijn positie als gezinshoofd terug zou hebben ingenomen.

Uit het voorgaande volgt wettelijk gezien dat het CGVS gelooft dat de oom van de meisjes eiste dat ze zouden besneden worden en huwen met zijn kinderen, en dit omdat de man een strikte islamitische gedachtengoed had.

2. Ten tweede werd de vraag of de loutere aanwezigheid van de vader de kinderen voldoende kan beschermen onvoldoende onderzocht:

(a) De vader heeft zijn gezin verlaten vanaf 2015. Terzake twijfelt het CGVS aan het gegeven dat verzoeker zelfs zou gescheiden zijn geweest van zijn familie zijn tussen 2015 en zijn aankomst in België. Er dient echter te worden op gewezen dat het CGVS dit gegeven nooit eerder heeft betwist. Integendeel het gaf zelfs uitdrukkelijk aanleiding tot de toekenning/beëindiging van het statuut van erkend vluchteling in België.

Bovendien blijkt dit gegeven uitdrukkelijk uit de aanvraag die werd ingediend bij de dienst Tracing van het Rode Kruis. De moeder en de dochters hebben uitdrukkelijk gezocht naar hun verdwenen vader. Waarom zouden ze hun vader als vermist opgeven bij het Rode Kruis indien ze nog steeds met hem in contact zouden zijn geweest.

Er kan bijgevolg niet betwist worden dat de vader zijn gezin heeft verlaten, en dit sinds 2015.

Hij verklaart geen enkel contact te hebben opgenomen met de meisjes gedurende meerdere jaren. De loutere aanwezigheid van de vader in België, is geen bewijs dat deze man zijn gezin zal vervoegen in geval van terugkeer naar Irak. Hij heeft 4 jaar in Turkije verbleven, zonder ook maar enig contact te hebben opgenomen met zijn gezin. Het is geenszins aangetoond dat hij effectief zal terugkeren naar Irak.

(b) Zelfs indien de vader zou terugkeren met zijn gezin naar Irak, dan nog is niet bewezen dat hij zijn kinderen daadwerkelijk kan beschermen tegen de oom.

De vader kan zich niet verzetten tegen zijn oudste broer, die bovendien deel uitmaakt van een islamitische beweging.

In tegenstelling tot de bestreden beslissing, maken de aanspraken van de oom ook deel uit van de normen en zeden van de Koerdische maatschappij:

(...)

De oom en zijn neven hebben volgens de Koerdische cultuur een reëel aanspraak en macht over de nichtjes, en de stelling op grond waarvan de vader alleen zou kunnen beslissen over het huwelijk van zijn nichtjes is incorrect:

Verschillende wandaden werden gepleegd als een meisje weigert om te huwen met haar neef, ongeacht het standpunt van de vader hieromtrent:

(...)

Bijgevolg is de stellen van het CGVS dat de loutere aanwezigheid van de vader zou betekenen dat er geen risico op een gedwongen huwelijk meer bestaat, niet bewezen.

Bovendien was de oom zijn oudste broer en tevens was hij een lid van een islamitische partij, waardoor verzoeker zijn kinderen niet zal kunnen beschermen. Het kan het gezin niet verweten worden dat zij geen details konden geven over deze groep, of de precieze functie van de oom binnen deze partij. Dergelijke activiteiten worden niet publiek gemaakt teneinde de belangen van de organisatie niet in het gedrang te brengen.

Ten overvloede voegt verzoeker hieraan het volgende toe. Het CGVS houdt voor dat de oom in het verleden geen enkele impact zou hebben gehad op het gezin.

De ouders verklaarden echter unaniem dat de meisjes nog te jong waren om effectief te huwen.

Ook de oudste zus huwde pas nadat ze 18 jaar oud was geworden. Bij een terugkeer naar Irak is het risico op een gedwongen huwelijk weelderig reëler dan ooit :

(...)

Bovendien is de positie van de oudste zus niet representatief voor de positie van de tweeling.

De oom drong aan op een gedwongen huwelijk met de jongere tweeling in plaats van de oudere zus. De oudste zus was 8 jaar ouder dan de jongste neef. Bovendien was de oudste neef eerder verloofd met een andere vrouw. Het gegeven dat de oudste zus in het verleden niet diende te huwen met de neven, sluit het risico op een gedwongen huwelijk van de jongste tweelingzussen niet uit.

3. Tenslotte kan het CGVS de asielaanvraag van verzoekers niet weigeren op grond van de vermeende tegenstrijdige verklaringen van beiden.

Vooreerst verklaarde de vader uitdrukkelijk dat hij zijn vrouw niet had op de hoogte gebracht van de gebeurtenissen in Irak :

Die uithuwelijking, wat was er al van geregeld? Het begon 2 jaar voor ons vertrek uit Irak. Mijn broer vroeg mij vaak om mijn dochters te laten besnijden. Maar dat vertelde ik niet aan mijn vrouw, (verhoor, p. 16/27).

En verder:

En uw vrouw was niet op de hoogte van de vraag tot uithuwelijking? Neen. want ik vertelde het haar niet. zolang het nog niet tot problemen tussen families zou creëren.

Is uw vrouw daar nu van op de hoogte? Het is na ons besluit om te vertrekken, onderweg hier naar toe. heb ik iets klein over A. verteld, over zijn eis om de dochters te laten besnijden en over de uithuwelijking. Dus met welke reden dacht uw vrouw dat jullie Irak verlaten hebben? Ja ik zei tegen mijn vrouw: "ik ga niet meer werken, want Daesh blijft ons overvallen en lastigvallen ". Met name als ik naar Bagdad ga en ik gaf hun mijn adres. Dat waren mijn voornamelijk reden voor Irak te verlaten, voor mijn vrouw althans. Maar in mijn gedachte waren er ook de eisen van mijn broer en de overlast voor mijn dochters (verhoor p. 18/27).

Verzoekster was bijgevolg niet of nauwelijks op de hoogte van de problemen tussen verzoeker en de oom in het vaderland. Zij diende bijgevolg pas een asielaanvraag in op grond van deze problemen nadat zij zelf was geconfronteerd met de eisen van de oom.

4. Uit het voorgaande is gebleken dat de vader de kinderen niet kan beschermen tegen een gedwongen

huwelijk/besnijdenis in Irak. Bovendien lopen de meisjes een risico op vervolging omwille van hun westers gedrag in het algemeen. Er is geen afdoende bescherming van overheidswege beschikbaar: (....)

5. Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS ten onrechte de asielaanvraag van verzoekers heeft afgewezen. Als ouder lopen zij een persoonlijk risico op ernstig leed, door hun onvermogen om hun dochters te beschermen tegen ernstige schade."

Verzoekers voegen de EASO Country Guidance Iraq toe ter ondersteuning van hun verzoekschrift.

3. Nota met opmerkingen

Op 2 april 2021 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en waaraan zij de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de Koerdisch Autonome Regio" van 12 juli 2019 toevoegt.

4. Aanvullende nota

Ter terechtzitting van 24 september 2021 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Irak wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021;
- EASO COI Report – Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – veiligheidssituatie van 24 november 2021.

5. Beoordeling

5.1. Verzoekers zijn afkomstig uit Suleymania (Koerdisch Autonome Regio) en uiten een vrees ten aanzien van verzoekers broer A. Deze broer A. wil hun minderjarige dochters laten besnijden alsook uithuwelijken aan zijn twee zonen. Omdat ze onder druk werden gezet, zijn verzoekers uit Irak gevlucht.

5.2. De commissaris-generaal meent in de bestreden beslissingen van 28 januari 2021 evenwel dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk maken. Op basis van een aantal bevindingen, zoals tegenstrijdigheden in hun verklaringen en hun gedrag, oordeelt de commissaris-generaal dat (a) hun vrees voor de besnijdenis en een gedwongen uithuwelijking van hun minderjarige dochters in opdracht van A. niet geloofwaardig is, en dat (b) in zoverre de vrees wel geloofwaardig zou zijn, deze vrees niet langer actueel is daar verzoeker inmiddels met verzoekster en zijn minderjarige dochters is herenigd en zijn plaats als gezinshoofd weer heeft opgenomen.

5.3. Uit de opheffingsbeslissingen van 28 januari 2021, genomen ten aanzien van de minderjarige dochters van verzoekers, blijkt dat de minderjarige dochters op 8 oktober 2018 werden erkend als vluchteling wegens een gegronde vrees dat hun oom A. hen zou laten besnijden en gedwongen zou uithuwelijken, nadat hun vader was verdwenen en deze oom, de broer van hun vader, zijn plaats had ingenomen als verantwoordelijke voor het gezin.

Op basis van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet besloot de commissaris-generaal evenwel de vluchtelingenstatus van de minderjarige dochters op te heffen.

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Volgens artikel 1 C (5) houdt een persoon op vluchteling te zijn indien de omstandigheden in verband waarmee hij als vluchteling werd erkend hebben opgehouden te bestaan en hij niet langer kan weigeren zich onder de bescherming te stellen van het land van nationaliteit. Bij toepassing van artikel 1 C (5) van het Verdrag van Genève, bepaalt artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet dat dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

De commissaris-generaal was van oordeel dat aan deze voorwaarden was voldaan. Nu de vader, in casu verzoeker, is teruggekeerd, meende de commissaris-generaal dat de ouders voldoende in staat zijn om hun minderjarige dochters te beschermen tegen besnijdenis en gedwongen uithuwelijking.

In zijn arrest nr. 265 581 van 15 december 2021 vernietigde de Raad deze opheffingsbeslissingen. De Raad verwees hierbij naar rechtspraak van het Hof van Justitie (C-255/19 van 20 januari 2021) die stelt: *"1) Artikel 11, lid 1, onder e), van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimum-normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat de in deze bepaling genoemde „bescherming” wat de beëindiging van de vluchtelingenstatus betreft aan dezelfde vereisten moet voldoen als die welke uit artikel 2, onder c), juncto artikel 7, leden 1 en 2, van die richtlijn voortvloeien met betrekking tot het verlenen van die status. 2) Artikel 11, lid 1, onder e), juncto artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/83 moet aldus worden uitgelegd dat eventuele sociale en financiële steun die door particuliere actoren, zoals de familie of de clan van de betrokken derdelander, wordt geboden, niet voldoet aan de uit deze bepalingen voortvloeiende beschermingsvereisten en derhalve niet relevant is voor de beoordeling van de doeltreffendheid of de beschikbaarheid van door de staat geboden bescherming in de zin van artikel 7, lid 1, onder a), van deze richtlijn, noch voor de vaststelling, op grond van artikel 11, lid 1, onder e), juncto artikel 2, onder c), van deze richtlijn, van het voortbestaan van een gegronde vrees voor vervolging."*

De Raad wees erop dat artikelen 11 en 7 van richtlijn 2004/83/EG werden omgezet in de artikelen 55/3 en 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens oordeelde de Raad dat de opheffing van de vluchtelingenstatus door de commissaris-generaal om reden dat de vader is herenigd met de minderjarige dochters en hen een bescherming kan bieden tegen bepaalde aanspraken van hun oom, in wezen een schending inhoudt van het begrip actor van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Volgens artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet kan bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet, immers alleen worden geboden door de Staat of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel 48/5, § 2. Gelet op dit wetsartikel en de recente rechtspraak van het Hof van Justitie, kan verzoeker aldus wat betreft zijn minderjarige dochters niet worden beschouwd als actor van bescherming, aldus de Raad.

Verder oordeelde de Raad dat geen van de andere motieven in de opheffingsbeslissingen, inclusief de bevindingen met betrekking tot de situatie en de reële invloed van de oom, toelaat vast te stellen dat de minderjarige dochters heden in Irak een beroep kunnen doen op een bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, om te ontsnappen aan besnijdenis of gedwongen uithuwelijking.

5.4. Uit het voorgaande volgt dat de inhoud van de bestreden beslissingen genomen ten aanzien van verzoekers klemmt met de inhoud van de opheffingsbeslissingen die werden genomen ten aanzien van hun minderjarige dochters, alsook met het 's Raads vernietigingsarrest nr. 265 581 van 15 december 2021.

Waar de commissaris-generaal in de weigeringsbeslissingen van 28 januari 2021, ten aanzien van verzoekers oordeelt dat de vrees voor besnijdenis en gedwongen uithuwelijking van hun minderjarige dochters in opdracht van hun oom niet geloofwaardig is, volgt uit de opheffingsbeslissingen die dezelfde dag ten aanzien van de minderjarige dochters werden genomen dat deze vrees voor besnijdenis en gedwongen uithuwelijking door hun oom wél degelijk geloofwaardig werd en wordt geacht maar dat er heden bescherming voorhanden is.

Het is de Raad te dezen niet duidelijk, laat staan mogelijk om een zicht te krijgen op de redenen waarom de vrees voor besnijdenis en gedwongen uithuwelijking door oom A. in het kader van de behandeling van de beschermingsverzoeken van de minderjarige dochters wél geloofwaardig wordt geacht, doch diezelfde vrees in het kader van de behandelingen van de beschermingsverzoeken van verzoekers, hun ouders, niet geloofwaardig wordt geacht.

De Raad brengt in herinnering dat de vluchtelingenstatus van de minderjarige dochters werd opgeheven op grond van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet, en niet ingetrokken op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet wegens een erkenning op grond van feiten die verkeerd werden weergegeven of achtergehouden of van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status. Het is de Raad ook duister waarom de bevindingen in de bestreden beslissingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de vrees, zoals de tegenstrijdige verklaringen van verzoekers en hun gedrag, niet in overweging werden genomen bij een heroverweging van de vluchtelingenstatus van hun minderjarige dochters.

Zoals vermeld, wordt in de bestreden beslissingen verder overwogen dat de vrees, in zoverre deze wel geloofwaardig zou zijn, niet langer actueel is omdat verzoeker inmiddels met verzoekster en zijn minderjarige dochters is herenigd en zijn plaats als gezinshoofd weer heeft opgenomen.

Ter terechtzitting wordt verwezen naar 's Raads arrest nr. 265 581, maar de verwerende partij meent dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de opheffingsbeslissingen en de bestreden beslissingen. Ter terechtzitting herhaalt de verwerende partij dat de minderjarige dochters van verzoekers als vluchteling werden erkend omdat het, gelet op de afwezigheid van verzoeker, hun vader, toen plausibel was dat hun oom aanspraak op hen kon maken. Heden is verzoeker terug in beeld en herenigd met zijn gezin en meent de verwerende partij dat verzoekers als ouders zich kunnen verzetten tegen een praktijk van besnijdenis en gedwongen uithuwelijking. Met deze argumentatie miskent de verwerende partij evenwel de inhoud van het arrest nr. 265 581 van 15 december 2021, met name dat verzoeker wat betreft zijn minderjarige dochters niet kan worden beschouwd als actor van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet en er geen andere bevindingen zijn die toelaten vast te stellen dat de minderjarige dochters heden in Irak een beroep kunnen doen op een bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, om te ontsnappen aan besnijdenis of gedwongen uithuwelijking. Wat een actor van bescherming is, kent overigens geen andere invulling naargelang het een beslissing tot opheffing van een internationale beschermingsstatus betreft, dan wel een beslissing tot weigering van internationale bescherming.

5.5. De vaststelling dat ten aanzien van de kinderen van verzoekers de vrees voor besnijdenis en gedwongen uithuwelijking door hun oom A. wél geloofwaardig wordt geacht en dat verzoeker niet als een actor van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, is heden onverenigbaar met het gegeven dat in de bestreden beslissingen dezelfde vrees in het kader van verzoekers' beschermingsverzoeken niet geloofwaardig wordt geacht dan wel niet langer actueel daar verzoeker inmiddels met verzoekster en zijn minderjarige dochters herenigd is, zijn plaats als gezinshoofd opnieuw heeft opgenomen en zich tegen deze praktijk zou kunnen verzetten.

Door de vernietiging van de opheffingsbeslissingen bij arrest nr. 265 581 van 15 december 2021 zijn de minderjarige dochters van verzoekers nog steeds erkend als vluchteling. Ter terechtzitting geeft de verwerende partij aan geen kennis te hebben van eventuele verdere beslissingen door de commissaris-generaal ten aanzien van de minderjarige dochters.

Elk verzoek om internationale bescherming moet individueel worden beoordeeld; de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een persoon heeft niet noodzakelijk tot gevolg dat ook aan diens familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend.

Het Hof van Justitie oordeelde reeds dat de richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in het verlenen van een vluchtelingenstatus of van een subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van "vluchteling" en van "persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt" (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-652/16, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov* punt 48) en dat elke beslissing over het verlenen van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de betrokken verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie voldoet aan de voorwaarden voor het verlenen van de status. Het doel van de richtlijn is immers te bepalen of een verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of persoonlijk een risico op ernstige schade loopt.

Hoewel uit het voorgaande volgt dat een verzoek om internationale bescherming niet zonder meer kan worden toegewezen omdat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt, *"moet wel rekening worden gehouden met dergelijke bedreigingen waaraan een gezinslid van de verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of de verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade"* (pt. 49-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de richtlijn 2011/95/EU die stelt: *"Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen."*

Het is de Raad te dezen onmogelijk om een zicht te krijgen op de redenen waarom de commissaris-generaal ten aanzien van de minderjarige dochters van verzoekers de vrees voor besnijdenis en gedwongen uithuwelijking in opdracht van oom A. wel geloofwaardig acht, daar waar hij diezelfde vrees in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekers niet geloofwaardig acht.

Waar de vrees voor oom A. geloofwaardig blijkt en verzoeker niet als een actor van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, kan niet worden uitgesloten dat verzoekers het slachtoffer kunnen worden van vergelding door oom A., de broer van verzoeker.

De Raad is het eens met de verzoekers waar zij stellen dat het ene niet los van het andere kan worden gezien en dat er samenhang is tussen de beschermingsverzoeken van de minderjarige dochters en deze van verzoekers, hun ouders. De uiteenlopende beoordeling en uitkomsten in deze samenhangende beschermingsverzoeken geeft de Raad onvoldoende zicht op de zaak.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek van de voorliggende elementen, kan de Raad in deze stand van zaken verzoekers' beschermingsverzoeken niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

In acht genomen wat voorafgaat, mede in aanmerking genomen dat de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 januari 2021 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES